

ת"ד 1416/09/15 - מדינת ישראל נגד אחמד זיינב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
ת"ד 1416-09-15 מדינת ישראל נ' זיינב

בפני
בעניין: כבוד השופט דן סעדון
מדינת ישראל ע"י עו"ד צפניק

המאשימה

נגד

אחמד זיינב ע"י עו"ד גאלב

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש, פניית פרסה תוך סיכון עוברי דרך ואי מתן זכות קדימה להולך רגל על מעבר חצייה וגרם חבלה של ממש. על פי עובדות כתב האישום נהג הנאשם בשד' ירושלים בת"א מצפון לדרום. בהגיע רכב הנאשם לצומת עם רחוב 3071, סמוך לבית 105, ביצע הנאשם פניית פרסה על מנת לשוב דרומה. סמוך לצומת מסומן מעבר חצייה להולכי רגל ובאותה עת חצתה את מעבר החצייה הנפגעת, ילידת 1940, (להלן: הנפגעת) מימין לשמאל בכיוון נסיעת הנאשם בעת ביצוע פניית הפרסה. הנאשם לא הבחין בנפגעת מבעוד מועד ופגע בה על מעבר החצייה. כתוצאה מן הפגיעה נגרמה לנפגעת חבלה של ממש (שבר בסיס מסרק 5 (ללא תזוזה)).

2. ב"כ המאשימה טענה כי יש להשית על הנאשם עונשים של פסילה מעבר לפסילת המינימום (3 חודשים), פסילה על תנאי וקנס וזאת נוכח עברו התעבורתי הפלילי והתעבורתי, תוצאות התאונה ומצבה של הנפגעת בעקבות התאונה, כפי שזה נמסר לתובעת בשיחה.

3. ב"כ הנאשם טוען כי יש מקום במקרה זה לסטות לקולא מפסילת המינימום שכן לא ניתן לקבוע את מידת הרשלנות בה חטא הנאשם עקב מחדלי חקירה הכוללים, בין היתר, היעדר ביצוע ניסוי שדה ראייה וניתוח הימנעות/ היעדר הימנעות של התאונה, אי ציון מספר הפסים על מעבר החצייה והפס שעליו הייתה הנפגעת בעת התאונה. אשר לחבלה נטען כי זו מצויה ברף נמוך ביותר של חבלות של ממש. עברו הפלילי של הנאשם התיישן ועברו התעבורתי המשמעותי של הנאשם הוא בעבר הרחוק ואין לחובתו אירוע תאונתי. כמו כן אין לתת משקל כלשהו לטענות המאשימה בדבר מצבה של הנפגעת בעקבות התאונה הואיל והדברים לא צוינו בכתב האישום בו הודה הנאשם.

דין והכרעה

4. כפי שיפורט להלן, הגעתי למסקנה כי נכון יהיה לסטות קמעא מפסילת המינימום במקרה זה. מתחם העונש

עמוד 1

ההולם באירועים תאונתיים שיסודם ברשלנות הנהג מבוססת על שני שיקולים מרכזיים: מידת הרשלנות של הנהג והיקף הפגיעה בנפגע. אמת נכון, בפסיקה רבת שנים קבעה הפסיקה כי מעבר חצייה הינו "מבצרו של הולך הרגל" ועל נהג הקרב למעבר חצייה חב חובת זהירות מוגברת. עם זאת, אין מדובר בחובת זהירות מוחלטת ובכל מקרה, כך נקבע, נדרשת התביעה להוכיח, גם במקרה של פגיעה על מעבר חצייה "כיצד היה ניתן למנוע את התאונה ובאילו תנאים הייתה נמנעת התאונה, ורק עם הוכחה זו אפשר היה להגיע למסקנה כי המערער חרג מתנאי התנהגות הנדרשים ממנו בהתקרבו אל מעבר חצייה.. וכי "לא ניתן לקבוע, כי כל פגיעה בהולך רגל על מעבר חצייה, מהווה מניה וביה רשלנות הנהג הפוגע. קביעה מסוג זה טעונה הוכחה לכל אחד מיסודות העבירה המיוחסים לנהג הפוגע." (עפ"ת (מרכז) 30354-03-13 **שלמה ירימי נ' מדינת ישראל**).

בענייננו, אני סבור כי צודק ב"כ הנאשם בטענה כי היעדר קביעה בנוגע לפס החצייה שעליו הייתה הנפגעת בעת התאונה ואי ניתוח התנאים בהם הייתה התאונה נמנעת או בלתי נמנעת מכרסם בתשתית המאפשרת לקבוע כי הנאשם חרג בנסיבות המקרה מתנאי ההתנהגות הנדרשים ממנו בהתקרבו למעבר חצייה. כיוון שכך, קיים קושי לקבוע את מידת רשלנותו של הנאשם בגדר האירוע דנן ובכל מקרה וודאי שלא ניתן לקבוע כי ברשלנות ברף הגבוה עסקינן. השבר שנגרם לנפגעת הוא ברף נמוך של חבלות של ממש. טענות המאשימה בדבר מצבה של הנפגעת לאחר ובעקבות התאונה אינן יכולות להתקבל. הכלל הוא כי אל לו לביהמ"ש להביא במניין שיקוליו, בבואו לגזור את הדין, עובדות ונסיבות שלא נכללו בכתב האישום בו הודה נאשם. במקרים חריגים של היעדר אפשרות לטעון בנוגע לנסיבות בשלב ברור האשמה או חשש לעיוות דין - רשאי ביהמ"ש, לבקשת צד, להתיר בשלב הטיעונים לעונש הבאת ראיות בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אף שלא נזכרו בכתב האישום (ע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית**). במקרה זה, זולת "הצהרה" מפי ב"כ המאשימה בנוגע למצבה של הנפגעת לאחר התאונה; הצהרה שבאה עקב קיום שיחה נטענת עם הנפגעת, לא הובאה כל ראיה בעניינה של הנפגעת ועל כן אינני סבור כי ניתן משקל לטיעון זה.

5. על רקע השיקולים דלעיל אני סבור כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המתוארות לעיל נע בין 2 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס לבין 6 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס (לכך שעונש מינימום אינו מהווה בכל מקרה חלקו התחתון של מתחם העונש ראו: יורם רבין ויניב ואקי, הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא, **הפרקליט** נב, 413 (תשע"ג))

6. במסגרת המתחם יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שבחר להודות וליטול אחריות על מעשיו הגם שאחריותו לאירוע לא הוכחה וכאמור נוכח התשתית העובדתית בתיק החקירה היה קיים לגביה ספק ממשי. כמו כן, עברו התעבורתי המשמעותי של הנאשם הוא ישן ואין לחובתו אירוע תאונתי דומה. עברו הפלילי של הנאשם התיישן (אם כי לא נמחק) ועל כן יש לתת משקל נמוך גם לו.

בהתחשב במכלול השיקולים דלעיל אני מטיל על הנאשם, בגדר המתחם שהוצג, את העונשים הבאים:

1. 2 חודשי פסילת רישיון. הנאשם יפקיד רישיון הנהיגה שלו במזכירות בימ"ש זה עד 20.3.17.

2. פסילה מותנית בת 3 חודשים למשך 3 שנים.

3. קנס בסך 1600 ₪ לתשלום עד 19.4.17. באחריות הנאשם לקבל שובר תשלום ממזכירות בימ"ש זה.

זכות ערעור לבימ"ש המחוזי בת"א תוך 45 יום

ניתן היום, כ"א טבת תשע"ז, 19 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.